

След това се оправихме към Султан Селим.

Неуствно пристигнахме и влязохме в обширния ѝ двор, ограден с висок зид и послан с гладки бели каменни плочи. В средата на двора е построена джамията на един голям квадрат, в жглите на който се издига по едно минаре с по три викала. В двора има буйна чешма с много чучури.

Пред входа на джамията стои стар ходжа с ключове на пояс. Той посреща и изпраща посетителите. Изухме си обувката, обухме чехли и влизаме вътре. Пред нас блика малко фонтонче, където в горещи дни човек се разхлаждава и утолява жаждата си.

Пода е покрит с мряморни плочи, послани с разноцветни рогозки и със скъпи килими. Стените и сводовете също са украсени и покрити с разни надписи.

Платихме по 50 ст. входно право и почнахме да се качваме по стълбата за най-горното викало.

Колко сме вжрвяли из кухнята на минарето и по неговата спираловидна стълба, не зная, но спомням си, че тя имаше триста и дванадесет стъпала. След няколко почивки ние сме вече на третото викало. Пред нас се откри чудна гледка. Цялото одринско поле се вижда като това. Реките ясно се очертават и блестят. На където и да се обжрнеш, на където и да погледнеш, все ще видиш прекрасни картини от които окото ти се пленява и мъчно можеш да го откъснеш.

След като си отпочинахме добре и се нагледахме до насита, тръгнахме обратно по стълбите за надолу. Слизането беше по-лесно и по-бързо.

Скоро ние бехме на двора и доволни потеглихме за училище.

Одрин, 1896 год.

Борислав Даутлийски.

